

Reykjavík:

Hin reini hǫvuðsstaðurinn

Hóast íslenski hǫvuðsstaðurinn, Reykjavík, ekki er naka stórur býur í altjóða samanhangi hvar fólkatali viðvíkur, stendur hann einki aftan fyri aðrar, tá hugsað verður um innihaldið

EDVARD JOENSEN

Í Íslandi hava fólk sans fyrri at lata seg í.

Tað er einki við at koma slongjandi í útvaskaðum cowboybuksum, um tú ætlar tær út at eta saman við vinfólki eitt vanligt gerandiskvöld. Fólk eru klødd sum til brúðleyps. Og tað skapar virðing. Bæði um fólkinu sjálvi og um staðið, komið verður til.

Hóast dýrt er í Reykjavík, er ikki líkt til, at íslendingar lata tað ganga út yvir klædnabúnan.

Tann, sum klagar um, at tað ikki er livandi fyrri høgum prisum í Føroyum, hevur meira enn eitt sindur at uppliva, samanborið við íslenskar prisir.

Og hóast tímalønin er nógv lægri enn okkara, er líkt til, at íslendingar klára at liva. Og teir liva eftir øllum at døma væl.

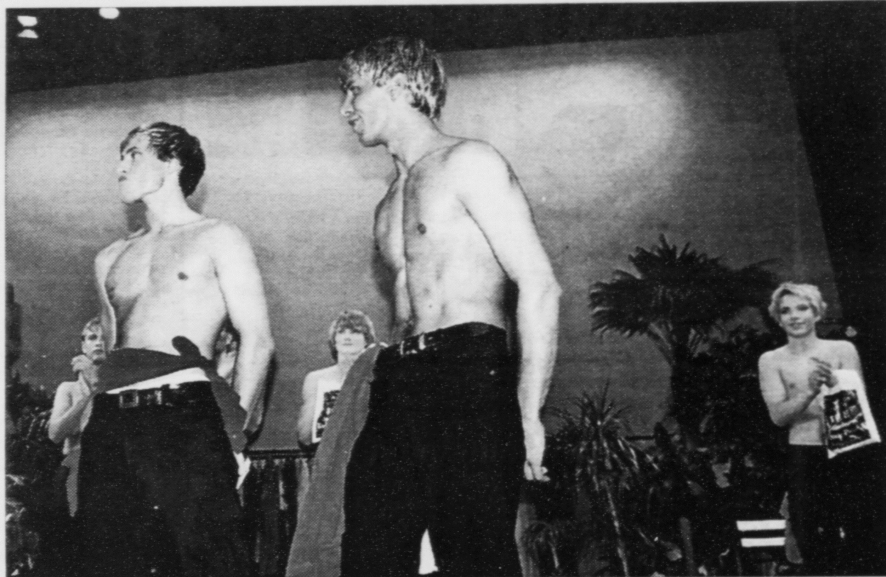
»Hvussu vit gera?« undrast Einar, tá eg spyrji. »Vit arbeiða bara so mikið meira.«

Reinur býur

Reykjavík er reinur býur. Tað slepst ikki undan at leggja til merkis, hvussu rein luftin er í mun til aðrar stórar býir.

Eingir stinkandi skortsteinar. Og vegir og gøtur eru rein og noslig. Væl ruddað, so tað er ein frægd.

Tí stendur tað sum ein grefflig andsøgn, at ikki so

Vinnarar í modelkapping

Ikki tí, pláss er saktans fyrri at byggja aftur at uttan at taka tað verandi niður.

Nógv arbeiði

Tað tykist vera nakað um tað, sum Einar segði, at íslendingar arbeiða bara so mikið meira.

Bæði leygardag og sunnudag eru handverkarar og aðrir arbeiðsmenn til

tí, sum vanligt er at síggja aðrastaðni. Onkur var, sum hevði opið allan seinnapartin sunnudagin líka til klokkan ellivu á kvöldi.

Tað flytir nógv fólk til Reykjavíkar, og býurin veksur. Av tí sama krevst sjálvsagt okkurt at vera í. Og tað merkir aftur arbeiði. Nógvir stórir kránar eru í gongd, og byggivirksemið

Útsýni frá Sjómansheiminum Ørkini er frálíkt

fá hús og bygningar annars kortini tykjast hava eina abót fyri neyðini.

Tað tykist, sum gamlir bygningar mangan ongan góðan eiga, meðan teir nýggju, modernaðu, sum stinga seg upp ymsa staðni, avgjört standa mót við teir, ein sær í øðrum stórbýum.

Eg slái meg til tols við, at ivaleyst verða hesir gomlu tiknir niður, og nýtt bygt í staðin.

arbeiðis um allan býin.

Tað undraði eitt sindur, at teir vóru í ferð við at asfaltera Laugarveg sunnudag klokkan ellivu. Tað hevði helst ikki hent í Niels Finsensgøtu hesa tíð á degnum.

Og í handlunum fíða um sóust málalarar, timburmenn umframt tey vanligu krambafólkini, sum fluttu og stillaðu út.

Eisini stóru matvøru-handlarnir høvdu tikið við

tykist vera nógv.

Kolaportrið

Ein rundferð í miðbýnum í Reykjavík endar ofta í Kolaportrinum.

Kolaportrið er eitt marknaðarpláss beint við havnina. Eitt stað, har tú kanst fáa alt millum himmal og jørð.

Tað kendist sum á suðurlenskum marknaðarpláss. Hundræðals - kanska túsundtals - fólk gingu og

mólu. Hugdu, feldu og snoddaðu at ymsum, sum boðið varð fram.

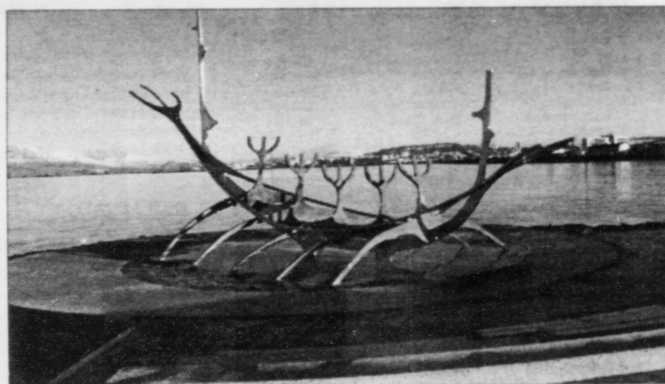
Og har var alt frá gull-oyringum til vakuumpakkaðan hákarl.

Millum stórar dungar av turrum fiski í ymsum pakningi, royktan laks, siðnan smáfisk og hákall, sum skorin var í bitar og settur á pinnar, stóð ein ung genta.

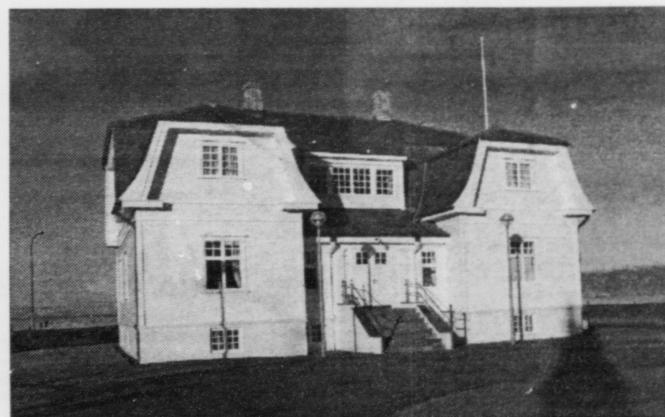
Spurd, hvar hetta á pinnunum var fyrri nakað, svaraði hon: »Whale.«

Nú. Eg royndi at siga henni, at hvalur var hetta ikki, men tað vildi hon líka sum halda uppá. Ein eldri kona uttan fyri diskini legði so upp í samrøðuna og fortaldi báðum, at hetta var hákallur, sum eg slapp at smakka. Smakkurin var onkunstaðni millum turran fisk og lakaspik, tóktist mær.

Við siðuna av var ein básur við tónleikaraútgærd. Og fremst í diskargvuni á borðinum sást smilandi sníðið á starvsfelagnum Njalli.

Nýmótans vikingaskip úr rustfríum stáli

Reykjavík hevur onkuntíð havt tingartigar gestir. Í móttøkuhúsinum Höfða settu Reagan og Gorbachev hvør øðrum stevnu